

«Μεμψιμοιρία και συμβιβασμός ή προσφορά αγάπης;»

«ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ Η΄ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΑΓΑΠΗΣ;»

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα

Κυριακής του Παραλύτου

(Ιωάννου Ε΄ 5-15)

Και μόνο στη σκέψη ότι ένας άνθρωπος βρίσκεται επί τριάντα οκτώ έτη παράλυτος και δεμένος στο κρεβάτι της ασθενείας η καρδιά συγκλονίζεται.

Πώς αλήθεια αντέχουν κάποιοι αδελφοί μας καρφωμένοι σ' αυτόν τον σταυρό της αναπηρίας! Τι είδους υπομονή χρειάζεται, όταν κανείς κοντεύει να αγανακτήσει, σαν χρειασθεί από μια απλή γρίπη να κλεισθεί για λίγες ημέρες στο σπίτι.

Εκεί όμως που κάνει να πονά κανείς περισσότερο είναι όχι γιατί είναι άρρωστος, αλλά γιατί να μην έχει δίπλα του έναν άνθρωπο, μια ψυχή που θα του σπογγίσει τον ιδρώτα του μετώπου ή θα τον δροσίσει με ένα «ποτήριο ψυχρού ύδατος». Και βγαίνει δικαίως το παράπονο αναμεμιγμένο με την έμπονη προσευχή από τα τρεμάμενα χείλη του χτυπημένου κορμιού: «Κύριε άνθρωπον ουκ έχω».

«Άνθρωπον ουκ έχω»! Ένα παράπονο διαχρονικό και παγκόσμιο. Ένα παράπονο που

ξεπερνά τους φυλετικούς και εθνικούς διαχωρισμούς.

Μια φράση κοινή μέσα στους χώρους των ποικίλων θρησκευμάτων μα αλλοίμονο ένα παράπονο που αντηχεί και στον χώρο της Εκκλησίας.

Όταν μάλιστα κατά καιρούς ο άγγελος του Θεού κατέρχεται για ν' «αναταράξει το νερό της κολυμβήθρας» όταν δηλ. η αγάπη του Θεού προσφέρει κατά καιρούς και για τους λόγους τους οποίους ο ίδιος γνωρίζει σε κάποιες ανήμπορες υπάρξεις την θεραπεία Του, οπωσδήποτε ο Άγιος Άγγελος επιστρέφοντας στον θρόνο του Θεού θα μεταφέρει γεμάτη την «χρυσή φιάλη με τις προσευχές» (Αποκ. Ε΄8), και κυρίως το παράπονο «άνθρωπον ουκ έχω».

Φυσικά, ο Κύριος λυπήθηκε τον έρημο και αβοήθητο εκείνον άνθρωπο της Ευαγγελικής περικοπής, του χάρισε αμέσως την υγεία και του συνέστησε να πάρει στον ώμο το κρεβάτι του και να βαδίζει υγιής πλέον και ελεύθερος.

Το θαύμα ήταν καταπληκτικό. Ο πρώην παραλυτικός μπροστά σε όλους, εντελώς υγιής, έλαβε το κρεβάτι του πόνου και έφυγε. Δείγμα αυτό της Θεότητας του Κυρίου Ιησού. Αλλά, ακόμα και όταν φαίνεται, πως ο Θεός αργεί να μας χαρίσει αυτό που του ζητούμε, τούτο δε σημαίνει ότι δεν μας ακούει ή ότι, αλλοίμονο, δεν μπορεί να μας χαρίσει εκείνο που του ζητούμε, αλλά ότι θα μας το δώσει εάν είναι προς το συμφέρον μας, όταν η αγάπη του κρίνει.

Και αυτό μεν αφορά τον ίδιο τον Θεό. Εκείνο όμως το οποίο εμείς οφείλουμε είναι, εάν βρισκόμαστε στην περίπτωση, ή σε παραπλήσια του παραλυτικού, να δείχνουμε υπομονή, πίστη και ελπίδα. Εάν πάλι έχουμε ακόμα την υγεία, να γινόμαστε, όσο το δυνατόν φύλακες άγγελοι στους ανήμπορους αδελφούς μας, όποιοι κι αν είναι αυτοί.

Αυτός που ομίλησε περισσότερο όλων των Αγίων και εκήρυξε κατά μοναδικό τρόπο την έμπρακτη αγάπη, ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, μέσα σε μια ζωντανή και ρεαλιστική του ομιλία, ακριβώς επάνω στο θέμα αυτό θα ρωτήσει: «Είσαι πτωχός και δεν έχεις τίποτε να προσφέρεις στον ασθενή; Τότε, πρόσφερε τον εαυτό σου, κάμε μία επίσκεψη και με τα λόγια της αγάπης σου δος του παρηγοριαν. Δεν διαθέτεις χρήματα; Έχεις όμως πόδια, διά να τον επισκεφθείς, λόγια διά να τον παρηγορήσεις. Έμπα μέσα στο σπίτι, πες του δυο λόγια παρηγοριάς, διώξε την αθυμιάν του, κάμε τον εύθυμον και περισσότερο υπομονετικόν».

Αυτά κηρύττει ο Άγιος, που βίωνε την Ευαγγελική αγάπη και ομολογουμένως η φλόγα του κηρύγματός του λιώνει τους πάγους της αδιαφορίας και ζεσταίνει «τα πνευματικά λάδια της καρδιάς», για να μνησθούμε στο σημείο αυτό και των λόγων του Οσίου Γέροντος Παΐσιου.

Όντως, η διαλεκτική αυτή μας αφήνει όλους αναπολόγητους, είτε βρισκόμαστε στις περιπτώσεις των κατεχόντων υλικά αγαθά, είτε ακόμα και στις ακραίες περιπτώσεις των μη εχόντων «πού την κεφαλήν κλείναι».

Αλλ' ας περάσουμε στη συνέχεια να δούμε το θέμα της αγάπης, προσφοράς και διακονίας των αδελφών, μέσα από ένα υψηλότερο οπτικό πεδίο της χάριτος. Από την κορυφή της προσφοράς της ίδιας της αλήθειας. Όταν δηλ. ο άνθρωπος προσφέρει στον συνάνθρωπο Αυτόν τον ίδιον τον Χριστό!

Πρόκειται για τις ελάχιστες, αλλά φωτεινές εκείνες των περιπτώσεων που κάποιοι

άνθρωποι, φέροντας στην ύπαρξή τους την «σφραγίδα της δωρεάς», ανοίγονται στην πνοή του Αγίου Πνεύματος και ως άλλοι άγγελοι, μεταφέρουν στους διψασμένους και κατατσακισμένους από την άγνοια και την αμαρτία ανθρώπους, την αλήθεια του Θεού. Άλλωστε, όταν ο άνθρωπος αισθάνεται κάποια ανάγκη, ακόμα και αυτού του άρτου και ύδατος, δεν λαχταρά, παρά τον ίδιο τον Θεό.

Και τέτοιες εξαιρετικές προσωπικότητες μέσα στις χρυσές σελίδες της παγκόσμιας ιστορίας, είναι οι εορταζόμενοι στις 11 του μηνός Μαΐου, Θεσσαλονικείς ατάδεροι άγιοι, Ισαπόστολοι και φωτιστές των Σλάβων, Κύριλλος και Μεθόδιος.

Αξίζει να μελετήσει κανείς τον βίο και την πολιτεία τους. Εκεί θα θαυμάσει όχι μόνο το καθ' αυτό Ιεραποστολικό τους έργο, την διάδοση δηλ. της Αγίας μας Ορθοδοξίας στα μέρη που πέρασαν, αλλά και αυτό το εκπολιτιστικό τους έργο, αφού έφεραν μαζί τους και σκόρπιζαν την κορυφή του αυθεντικού Ελληνικού-Βυζαντινού Πολιτισμού.

Επίσης σ' αυτούς οφείλεται και το ότι έδωσαν στους λαούς που επισκέφθηκαν το αλφάβητο. Ότι έβαλαν τη σλαβική γλώσσα στη θεία λατρεία και ακόμα ότι μετέφεραν στα σλαβικά την Αγία Γραφή, τις εκκλησιαστικές ακολουθίες και τη Θεία Λειτουργία. Όλα αυτά, όπως κατανοούμε, αποτελούν ένα πολύ μεγάλο έργο και κατόρθωμα. Εκκλησιαστικό και πολιτιστικό, που δεν είναι εύκολο να το εκτιμήσουμε στις πραγματικές του διαστάσεις.

Όταν μάλιστα προστεθεί ότι ο δρόμος τους δεν ήταν στρωμένος με ροδοπέταλα, αλλά γεμάτος από τα αγκάθια των εμποδίων και των πειρασμών, τότε κάπως αισθανόμαστε τι φλόγα ήταν εκείνη που εφλόγιζε την Ορθόδοξη και Ελληνική τους καρδιά, τόσο για την αγάπη και την δόξα του Χριστού, όσο και για την αγάπη και διακονία των αδελφών.

Καθώς μελετάει τώρα κανείς την Ευαγγελική περικοπή, από την μια αισθάνεται να χτυπούν τη συνείδησή του τα καρφιά του παραπόνου «άνθρωπον ουκ έχω», και από την άλλη, ρίχνοντας το βλέμμα του στα βάθη της ένδοξης Βυζαντινής Ιστορίας με την παγκόσμια προσφορά, ένα κύμα θλίψεως αισθάνεται να ανέρχεται μέσα από την καρδιά κι ένα ερώτημα εξέρχεται απ' τα χείλη: «Γιατί σήμερα αυτή η μιζέρια; Γιατί κινδυνεύουμε να χάσουμε την πορεία μας και τον στόχο μας, μέσα στις μικρότητες και στην αδιαφορία προς τον ανθρώπινο πόνο και την υπαρξιακή δίψα;».

Και γιατί η ποιμένουσα Εκκλησία, δείχνει μια τέτοια στενοκαρδία, μεταθέτοντας την αξία από τα πρώτιστα στα ήσσονος σημασίας θέματα; Έφυγαν οι αετοί του πνεύματος από την Πατρίδα μας και την τοπική Εκκλησία της Ελλάδος; Μήπως κάποιοι αισθάνθηκαν ότι η «αδελφική και πατρική αγάπη» τους ψαλιδίζει τα φτερά και αναγκάζονται προς καιρόν να διαβιούν «ως νυκτικόρακες εν οικοπέδω» ή να αγρυπνούν «ως στρουθία μονάζοντες επί δώματι»; (Ψαλμ. ΡΑ' 7-8).

Μήπως και πάλι ο Ιούδας εργάζεται «σχέδιον άνομον» και η κλίκα του νομίζει ότι

θα κυριαρχήσει ή ότι θα αλλοιώσει το αγωνιστικό, το μοναχικό, το ποιμαντικό και Ιεραποστολικό στόχο και σκοπό της Εκκλησίας;

Εάν ναι, το μόνο που θα κατορθώσουν ορισμένοι ν' αποδείξουν για ακόμα μία φορά είναι το πόσο φαντασμένοι και κυρίως ανόητοι είναι.

Αφού λοιπόν συνειδητοποιήσουμε την ανάγκη της έμπρακτης αγάπης προς τους αδελφούς και ιδίως προς τους πάσχοντες, αφού διώξουμε την αχλήν της μεμψιμοιρίας και το πνεύμα της στενοκαρδίας για τα τρέχοντα και την θλίψη για την ένοχη σιωπή των Εκκλησιαστικών αρχόντων, αφού θρηνήσουμε για το κατάντημα της ελλείψεως αυθεντικής Ιεραποστολικής διαθέσεως της Εκκλησίας μας, ας κλείσουμε το πτωχό μας κείμενο με τις φωτεινές μορφές των δύο Αγίων Ιεραποστόλων Κυρίλλου και Μεθοδίου. Γράφει χαρακτηριστικά ο I. Leger : «Όποιος ασχολήθηκε λίγο με την Ιστορία των Σλάβων, όποιος ταξιδεύει στις χώρες τους, γνωρίζει ότι πάντοτε ευρίσκουμε τον Κύριλλο και τον Μεθόδιο να περιίπτανται, τρόπον τινά, επάνω από τις ρίζες του σλαυισμού. Εκτός ίσως της Πολωνίας, η οποία εκυριαρχείτο από τις δυτικές επιδράσεις, σε όλες τις σλαβικές χώρες, στο Αγράμ και στην Πράγα, στο Βελιγράδι και στη Μόσχα, ο Κύριλλος και ο Μεθόδιος θεωρούνται ως εθνικοί προστάτες. Οι επιστήμονες γράφουν την Ιστορία τους, ο λαός τους σέβεται, η Ορθόδοξος Εκκλησία καυχάται, (ο Παπισμός τους εκμεταλλεύεται, η παρένθεση δική μας), οι πολιτικοί αναπολούν την μνήμη τους και βλέπουν σ' αυτούς το σύμβολο της ηθικής ενότητας, την οποίαν οραματίζονται για την φυλή τους».

Είθε οι ευχές τους να μας αφυπνίσουν και να μας συνοδεύουν πάντοτε.

Αμήν.

Αρχιμ. Ιωήλ Κωνστάνταρος

Mail: ioil.konitsa@gmail.com

Κόνιτσα.

Πηγή: hristospanagia3.blogspot.gr